

HRNEČEKY, NEJEN NA DUŠI ČEKY X.

Neděle, 17 květen 2009

Mým životem prošlo mnoho hrníčků. Některé je mám, na některé se pamatuji, na jiné jsem už zapoměla. Některých je mi líto - to jsou ty, které jsou sice hezké, ale nikdy jsem k nim nějak nepřilnula a ani pro ně nemám využití. Potom jsou jiné, taky nepoužívané, ale mám je na očích a ráda se na ně dívám.

Zvláštní, krásnou, ale dost poškozenou soupravu mám po manželově mamince. Věděl jsem, že bych ji chtěla vyhodit, protože stejná polovina hrníčků chybí a zbytek má ulomená okrajka, ale znáte to, věci nemusí být dokonalé, aby se nám líbily. Svoji historii má i souprava na čaj. Nikdy jsem ji nepoužila, ale dostala jsem ji jako dárek a vím, že dárce to dalo moc vymýšlení a mám jej ráda za to, že se opravdu snažil mi udělat radost. Co se mu povedlo - bez ohledu na současný osud soupravy. Víím, že mu to dalo hodně vymýšlení. A tak občas přemýšlím, že ať jednou půjde čas, a jeden z nás, ten který zůstane sám, se bude stávat z něho 4+1, co se s tím mi hrníčky asi stane. Myslím, že i pro hrníček je zlé "stat starou pannou" a vlastně nikdy nenaplnit svůj životní účel. Nikdy se neohánět zevnitř a jem a zvenku teplými laskavými rukama. Myslím, že věřím, že z nás vzpomínám nějaký "nejmilejší". Nejstarší a zároveň nejmilejší (a neoplakaný) hrníček patří do mého dávnověku - do doby, kdy jsem ještě byla doma a nechodila ani do školky - tedy do doby svých 3-5 let. Hrníček měl tvar jako nahoře sešívané košíkové hlavy s hrníčkovým okrajem, ze zadu bílý a zepředu krásně zeleně ošivěný, hnědý nosánek a červená pusinka. Z jiného hrnku mi nechutnalo, pila jsem jen z něj. Nevím, kam se ztratil, asi se rozbil, ale to určitě až mnohem později, kdy už jsem pila z obyčejných hrnků. Je mi líto, že jej nemám, protože moje vnučka by jej taky zbožňovala. V současné době mám tři oblíbené hrníčky (jestli se o tom přilítově ve zdrobnělině). Aby jim to nebylo líto, nepíší o nich v pořadí podle oblíbenosti, protože je mám ráda všechny, ale podle toho, jak ke mně přišly. Nejdéle mám ten béžový, který tvarem připomíná dřábánek se širokým hrdlem bez hubičky. Na jeho dně je zespodu nalepena zvláštní spirála, která prý dodává nápoji v něm energii a ta se po vypití přenáší na mě. Faktem je, že po vypití jeho obsahu se cítím opravdu aktivnější, spokojenější, probuzenější... Možná to bude taky tím, že z něj piju kafe. Dalším hrneček je poměrně úzký, odspodu se zužuje a potom zase rozšiřuje (trochu jako ohryzek od jablka). Je barevně pruhovaný a je to oblíbený hrneček mé třiileté vnučky. Pro mě je památný tím, že jsem jej dostala na vánoční besídku po itálového kroužku chodící při Univerzitě, též téhož věku na Univerzitě Tomáše Bati. Poslední - ne a už věc ne co do velikosti, je pořádný HRNEK. Vejde se do něj přibližně litru čaje, dostala jsem jej k ložiským vánočím na mém nápis "PC hrnek". A já marně pátrám, jestli to má být hrnek k itálově, nebo jestli je to píčí hrnek od slova pít. Co myslíte vy? A tebe už znáte moje tři nej.

Dáma